

NINA LORENCOVÁ

DEN,
KDY JSME
ZEŠÍLELI

● — pointa

Den, kdy jsme zešileli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Nina Lorencová
Den, kdy jsme zešileli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NINA LORENCOVÁ

DEN,
KDY JSME
ZEŠÍLELI

● ■ pointa

Všem, kteří by „moje problémy chtěli mít“.

*A všem mým přátelům, kteří jsou
požírání vlastními démony.*

Mám vás ráda a jsem tu pro vás, stůj co stůj.

1. She Doesn't Sleep – Anthony Amorim
2. Control – Zoe Wees
3. Harper Lewis – Russian Circles
4. Experience – Ludovico Einaudi
5. Save yourself – My Darkest Days
6. This Suffering – Billy Talent
7. One Of A Kind – Weathers
8. The Shepherd and the Maiden Ghost – Empyrium
9. The Drug In Me Is You – Falling In Reverse
10. Dead Inside – Younger Hunger
11. Riverside – Agnes Obel
12. Shallow Digger – Siv Jakobsen
13. Falling For You – BoyWithUke
14. Moonlight Rendezvous – Beast in Black
15. Pain – Jimmy Eat World
16. It's OK – Tom Rosenthal
17. I Just Wanna Run – The Downtown Fiction
18. Jump – Silent child
19. My Demons – Starset
20. Fight The Fire With Gasoline – Self Deception
21. Dizzy – Missio

22. Ghost – Confetti
23. Look at me now – Deuce
24. Monsters – All Time Low
25. Bones – Imagine Dragons
26. Darkside – Neoni
27. Monster – Skillet
28. We Are Young – Fun.
29. Broken Crown – Mumford & Sons
30. Serenade – Banners
31. Oblivion – Palaye Royale
32. Hanging By A Thread – Des Rocs
33. Cocaine Jesus – Rainbow Kitten Surprise
34. Run Boy Run – Woodkid
35. Burn Down My House – Architects
36. Sarcasm – Get Scared
37. Me Gustas Tu – Manu Chao
38. The Death Of Peace Of Mind – Bad Omens
39. Voices – Motionless In White
40. Prayer Of The Refugee – Rise Against
41. Ghost lights – Woodkid
42. The Loneliest – Måneskin
43. Home – Daughter
44. In This Shirt – Irrepressibles
45. Na Na Na – My Chemical Romance

1. Cherry Waves – Deftones
2. Madness – Ruelle
3. Carry You – Ruelle (feat. Fleurie)
4. Falling – Florence & The Machine
5. He's The Pirate – Hans Zimmer, Klaus Badelt a
a Geoff Zanelli
6. Running With The Wolves – Aurora
7. No Light, No Light – Florence & The Machine
8. My Name (Wearing me out) – Shinedown
9. Go To War – Nothing More
10. Lonely – Palaye Royale
11. Familiar – Agnes Obel
12. The One You Are Looking For Is Not Here –
– Katatonia
13. Firelights – Swallow the Sun
14. Atlantic – Sleep Token
15. Burn Down My House – Architects
16. Me Gustas Tu – Manu Chao
17. Popular Monster – Falling In Reverse
18. My Body is a Cage – Peter Gabriel

EAD AYOKI

A podle čeho si ji pamatuješ?

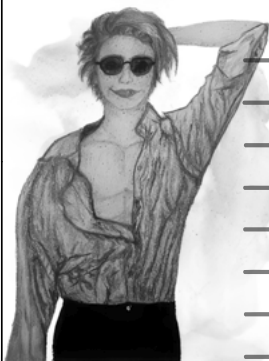

MALL SKYBROOK

A podle čeho si ho pamatuješ?

NATHANIEL LIAM WOLD

A podle čeho si ho pamatuješ?

HAYLEY SASHA GREY

A podle čeho si ji pamatuješ?

JUAN FRANCISCO ALLILAC

A podle čeho si ho pamatuješ?

AMITY ROBSON

A podle čeho si ji pamatuješ?

KAPITOLA 1.

Zlodějka padajících hvězd

Amity

A pak záře světél zničehonic zhasla, výbuchy barev se rozplynuly do tmy noci, hra stínů poslala vzdušný polibek a šla spát a všechno pohltila onyxově černá nicota. Chladný poryv větru provoněl i tuhle část města puchem kouře, jako by to tady nesmrdělo už dost. Jediné, co široko daleko odporně nepáchlo, byl otlučený hrnek s logem dávno zaniklé společnosti v mých dlaních, plný maldrangského čaje. Jeho vůně byla to jediné, kvůli čemu můj nos ještě nevrátil medaili a nešel se zakopat.

¹Ale i přes to všechno jsem na střeše zůstala sedět dlouhé hodiny, naslouchala jsem slovům bezejmenného mixu a má představivost roztáhla křídla nad nepomalovaným plátnem kdesi hluboko za mýma velkýma oříškovými očima.

Tu noc padaly hvězdy. Když zhasla všechna světla Kategillu, noční obloha zářila hebkými pastelovými barvami a malé bílé tečky splétaly starodávné příběhy.

Tu noc padaly hvězdy. Avšak stalo se ještě něco jiného.

No, vlastně nebyla už tak úplně noc. Veliká žhavá koule se pomalu probouzela a k zemi se řítící roje přání se vytratily v bledém úsvitu. Jenže slunce nebylo jedinou zářící a planoucí věcí. Ohně chudinské čtvrti se vylily z kameny obložených ohnišť a rozsvítily město.

Tu noc, co padaly hvězdy.

¹ She doesn't sleep – Anthony Amorim

Něco si přej.

Maliina as-Saeinová, krásná to žena s černými vlasy a nohama dlouhýma jako hladové dny. A říkala přesně tohle.

Něco si přej.

Ty noci, kdy padaly hvězdy.

A čekala od své dcerky jednoduchou dětskou odpověď. Taky ji dostala. Přání znělo vždy stejně. Sušenku z nejvyhlášenějšího pekařství ve městě.

Ale kdesi uvnitř ta maličká toužila po něčem zcela jiném. Koukala na oblohu plnou hořících teček a věděla, jak malicherné přání vyslovila nahlas.

Ta malá totiž poznala, že jednou ty hořící tečky spálí svět.

Kdysi za dávných dob to byl jev, který všichni oslavovali.

Ty noci, kdy padaly hvězdy.

Protože za dní slávy Říše Totentis ještě kvetly květiny. A ty nejkrásnější z nich zářily barvami právě ve chvílích, kdy světla prosvěťovala temnou oblohu, a snášely se dolů, na zem, k obyčejným smrtelníkům.

Ty noci, kdy padaly hvězdy.

Kdysi je lidé uctívali.

Ty hořící tečky.

Něco si přáli.

Teď už to nikdo nedělá. Všichni vědí, že bohové už kvůli lidem nepláčou. Už nikdo nevěří na zázračná posláni stoletých komet.

Víra byla zlomena. Z velkých Říší zbyly jen trosky. Vraký dávných dob.

Svět byl pokořen. Planeta padla. Rostliny přestaly zářit. Stromy přestaly kvést. Louky ztratily své barvy.

Ty noci, kdy padají hvězdy – něco si přej.

Kdysi uctívané. A teď jen zbytkem starého světa.
Ty hořící tečky.
Už nikdo nevěří v kvetoucí hvězdy.

Už dávno jsem zjistila, že hvězdy jsou hluché. Neslyší má
prání. Možná jsem si je všechny vypotřebovala, když jsem
byla malá. Na ty úžasné sušenky.

Ať už tak, nebo onak, můj život je jedno velké přání.
Opravdu. Můj život byste bezpochyby chtěli žít. Zkusím
vás trochu navnadit: Žádná večerka. Sedíte hodiny na
střechách domů a pozorujete ledový třpyt noční oblohy.
A když vyjde slunce – žádná škola, žádná práce. Děláte
si, co chcete. Bavíte se, čím chcete. Jen vy, váš skromný
majetek a pravěký walkman.

Hah, bohové, snad teď každému z vás došlo, že tohle je
jen povrchní iluze, kterou si můžu o svém životě vyprávět,
abych si nepřišla úplně zbytečná.

Že všechno, po čem to malé děvčátko, kterým jsem
byla, toužilo, bylo ve výsledku naprosto přišerné.

Kdysi jsem slyšela, že dřív existoval jeden bůh. Bůh lsti
a falše. Nevím, co je pravdy na tom, že čerpal sílu ze lží,
které lidé vytvářeli. Že sílil s každou další lstí. Byl to bůh,
který by v tomhle světě zemřel. Tady totiž nikdo nesměl
lhát. Náš jazyk to nedovoloval. Byl to hloupý jazyk víl.

Ale nebojte. Lidé jsou vynalézaví. Umíme kličkovat
mezi sliby a pravdami lépe, než umí orli létat.

A tak by tenhle bůh pomalu umíral. Ve světě polopравd,
kde nikdy nikdo nelže, ale ani neříká pravdu. Stejně jako já.

Tenhle bůh, jehož obrázek mám schovaný mezi strán-
kami svého skicáku, ten vzácný barevný plakát, se jme-
noval Loki. Myslím, že teď už jsem jeho jediný fanoušek.

V zemi padajících hvězd už totiž nikdo nevěří na
květoucí slzy.

Hořící střechy v dálce splývaly s klementinkově oranžovým východem.

Snažila jsem se působit klidně. Jako by mi to bylo jedno. Unavenýma očima jsem mžourala na požár a tiše jsem srkala studený čaj. Ale uvnitř mě zavládla panika. Snaha roztáhnout křídla a vzlétnout pryč od tohohle života byla marná. Svět uvnitř mé lebky se zamkl za těžké magické zámky a otevřít je půjde až za hodně dlouho. A tak jsem byla odsouzená ke snaze plavat v rozbouřeném moři pocitů, lokat si vody a pomalu se topit.

KAPITOLA 2.

Krvavá píseň

Hayley

Procházela jsem se po dlážděném nábřeží. Netuším, co to bylo za kámen. Nikdy jsem ho neviděla. A ani později jsem ho nemohla na internetu najít. Rozhodně to nebyla klasická žula a rozhodně ne beton. Barvou trochu připomínal andezit. Ale leskem broušený mramor, jaký jsem viděla jedině ve filmech. V takových těch drahých vilách boháčů.

Slunce svítilo zpoza zčervenalých mraků a s mými šaty si pohrával lehký teplý větřík. Místo svých hnědých kudrn jsem měla dlouhé, černé a rovné vlasy po pas, okolo kterého se ovíjela sukně červených šatů, jež končily až na zemi. Stroze jsem se zastavila, ten škrobený pohyb byl mně samé tak cizí. Nacházela jsem se na okraji přístavu. Kdesi daleko po mé pravici se kolébaly stovky lodí a les stožárů se skasanými plachtami se nakláněl sem a tam jako stromy za větru.

Hleděla jsem na moře, jak se vlní, jak chladí mou nervozitu, můj smutek, jak ladně hladí pláž, jak mě vábí do svých hlubin. Klidně jsem tam stála, zcela neochotna se pohnout byť jen o píd', i když mi váněk vháněl vlasy do očí, i když mě už pálily oči od slané brízy, a pozorovala jsem vodu zbarvenou sluncem, jako by se do ní vylily malířovy barvy. Ruce jsem měla složené u sebe a v dlaních jsem držela malou modrou a úplně suchou květinu.

Kde to jen je? ptala jsem se sama sebe. Na tom místě jsem nikdy dřív nebyla, nebylo mi ničím povědomé, ale ta žena, ve které jsem se skrývala, to tam znala – velmi

dobře. Podle mých minulých zkušeností jsem bezpečně věděla pár věcí:

Tak zaprvé – chodila tam každý den. Každý den při západu slunce si oblékla ty nejkrásnější šaty a chodila po pláži, dokud slunce nezašlo za obzor a nepadla tma.

Zadruhé – nečekala na svého milého, ale na svou milou.

Ehm-ehm, tady se pozastavím. A opět podle mých minulých zkušeností usuzuji, že to bylo nanejvýš neobvyklé. Lodě i oblečení té dámy odpovídaly minulosti, takové šestnácté století možná. Nebylo to dřív zakázané? Milovat někoho stejného pohlaví?

No nic, zpět k věci.

Zatřetí – to, co měla na nohou, byla vskutku nepraktická obuv na pláž. Chodilo se v ní asi jako v žabkách po horách.

A nakonec začtvrté – nevím, jestli měla větší strach z toho, že se to, na co čeká, jednoho dne objeví, nebo že se to nikdy nestane.

Tenhle den byl něčím zvláštní. Nemohla jít domů. A i když si pořád říkala, že odtamtud musí zmizet, nemohla. Bylo to, jako když se vám ráno nechce vylézt z postele, paralyzovaní spánkem tam ležíte, rozum vzhůru, tělo však dosud vězní noc a vy si stále říkáte, že už vstanete, jenže pořád ležíte zachumlaní do teplých dušen, a když se pak opravdu rozhodnete vstát, svaly vás neposlechnou.

Cítila to stejně.

Pak se ale v temnotě moře něco pohnulo. Malá lucerna, která visela na stězni, vrhala kovové odlesky. Jedinou tečku světla, stříbrnou lunu, která ještě říkala, kde končí oceán a začíná obloha, zakryla černá plachta.

²Ta dívka tam jen tak stála, byla jí zima a měla hlad, ale nedokázala se odtrhnout od země a udělat byt' jen jeden

jediný krok. Sledovala temnotu, jako by čekala, až z ní někdo vyjde a odnese ji domů. Kýl lodi se zabořil do jemného písku pláže a statní, ramenatí námořníci vytahovali loď víc a víc na břeh.

Pak se ale znenadání zastavili, obestoupili dívku v rudých šatech a spolu s ní koukali na oceán.

Až nakonec z boku lodi seskočil ještě někdo.

Vysoké námořnické boty šlapaly po bělostném pobřeží, každíčký její krok byl tichý jako krok myšky. Důstojnost z ní sálala jako teplo z kamen. Dlouhý kožený plášť s vysokým límcem téměř táhla po zemi, protože byla menší než muž, na kterého byl ten plášť ušit. Nemalé poprsí měla nacpané v padnoucí zelené vestě a trojcípý pirátský klobouk jí seděl na hlavě, jako by se s ním už narodila. Vrhál stín do jejích oceánově zelených očí obtažených černou tužkou, divoké blondaté vlasy sestřižené nakrátko z něj vzadu vykukovaly.

A tahle pirátka, co naháněla strach už jen tím, že byla, se zastavila před dívkou. Kamenný výraz ve tváři se změnil až po hodné chvíli, co si navzájem koukaly do očí. Plné rty se roztáhly do úsměvu a oči jí začaly hrát štěstím.

Cítila jsem, jak moc ji miluji. Bylo až neuvěřitelné, jak skutečná mi ta láska přišla, jak moc jsem se chtěla naklonit a políbit ji, jak moc jsem se chtěla pohnout, jak moc jsem chtěla cokoli říct. Ale nemohla jsem. Byla jsem uvězněná v té dívce, která stála na pláži, a sama se nemohla hýbat.

Nakonec se přiblížila kapitánka, chytila mě za ramena a já cítila její dech na svém uchu, když mi pošeptala: „Ráda tě zase vidím, Annemarie.“

Pak jsem dostala strach. Neskutečný strach, jaký můžete cítit jen ve snech. Nemohla jsem se hnout, nohy mi uvázly v písku, jako bych spadla do síla a topila se v zlatavých zrníčkách. Ječela jsem. Křičela jsem NE! Ale nemohla jsem

nic. Byla jsem uvězněná v té dívce stejně jako v různých, neznámých lidech tolikrát předtím.

Z očí mi začala téct krev, jako bych plakala. Pirátka se odtáhla dál, aby se mi podívala do očí. A cosi mi říkalo, že mě skutečně chtěla políbit, ale zarazila se, když viděla rubínovou červeň, která mi tekla po tvářích, stejnou jako moje róba. Zmatek a strach v jejích očích nešly přehlédnout.

Najednou jsem zase nevěděla, jestli jsem to já, nebo jestli je to dívka v krvavě rudých splývavých šatech. Připadala jsem si jako obě najednou, jedna duše roztržená mezi dvě těla, jako bychom se narodily srostlé, ale odřezali nás od sebe a každou zahodili do jiného světa. Byly jsme dvě a zároveň totéž, synonyma napříč vesmíry.

Při mé chůzi po mozaikově vykládaném chodníčku, o kterém se mi snilo, jsme se sjednotily jako barvy, které malíř smíchá, jako vesmírný prach. Slily jsme se v jedno jediné jako obloha a oceán za kruté bouře.

Modrá květina spadla na zem. Koukala jsem se na moře, na to temné a pusté moře.

Vzala moje tváře do dlaní a já konečně viděla její obličej. Moje temně hnědé, melancholií zastřené oči se setkaly s jejími smaragdovými. Zářilo z ní tolik radosti a života. Za těma očima se schovávala nekonečná vůle žít.

Duch ve mně ječel, duše mě páčila, slzy mě topily. Už tehdy jsem si připadala mrtvá.

„Mary Jane,“ vydechla jsem. A vrazila jsem jí nůž do hrudi. Její oči se zalily čerstvými slzami. Já už dávno plakala, jen její slzy byly čisté, průzračné jako horský křišťál, ty moje rudé jako krev. Pohasínaly a všechno světlo, radost i veselí, kterých měla vždycky tolik, se vytratily.

Dívka v červených šatech ani nestačila pustit rukojeť dýky, než jí námořníci podřízli hrdlo. Všechno ztmavlo.

Šumění moře se vytratilo do ticha, kde jsem slyšela jen volání racků.

Do paměti se mi vypálilo datum.

16. 7. Léta Páně 1628

S trhnutím jsem se probudila. Jako vždycky bylo půl páté ráno. Po slepém hmatu jsem našla šňůrku od lampičky a nechala jsem svůj malý pokoj prosvítit žlutým teplým světlem. Posadila jsem se na posteli zatímco ozvěna v mé mysli zněla jako monotónní rezignace života samého – tenká hranice mezi bytím a nicotou. Jako když vám přestane bít srdce a všechny ty přístroje, na které jste napojeni, začnou řvát.

Necítila jsem se unavená, to nikdy od té doby, co se mi to začalo zdát. Na stolku vedle postele jsem měla připravenou snídani a termosku s čajem – vždycky jsem potom měla ukrutný hlad. Nasadila jsem si sluchátka, na mobilu už jsem měla vytvořený playlist, jehož písničky mi pomáhaly uklidnit se. Zapomenout.

Vylezla jsem z peřin a překvapilo mě, jaká je mi zima, i když byl začátek léta a táta vždy udržoval v domě teplo. Potichu jsem se vyplížila na toaletu. Drhla jsem si ruce máminým levandulovým mýdlem, dřela jsem si tou fialovou esencí kůži z prstů ve snaze smýt hřích, který nikdy nebyl můj. Zbavit se pocitu, že mám na ruku krev, že držím v dlaních dýku, že mi někdo podrízl hrdlo.

Vrátila jsem se zpátky do pokoje, sedla jsem si před zrcadlo, pokyvovala hlavou do rytmu hudby a nedbale a hltavě jsem do sebe cpala jeden krajíc chleba za druhým. Koukala jsem se přitom na sebe, jak mám hlavu stále na krku, jak moje oči nepláčou krev. Pozorovala jsem své vlastní tělo jako důkaz existence v jednom celku, jako důkaz, že nic není oddělené od iluzorního já.

Koukala jsem na svoje vlnkaté hnědé vlasy, na černé obloučky brýlí a na křivý nos, na kulaté tváře rudé noční můrou. Na kdysi statnou postavu nevysoké dívky, které sny vzaly kulaté boky a velké břicho – sny, nebo snad magické cesty do životů jiných lidí, bolest, strach a úsilí, které musela vynaložit, aby se v těch snech nezhroutila, a které se daly považovat za jakýsi podivný druh sportu.

Za těch posledních několik týdnů, co se mi tohle zdálo, jsem pořád tolik jedla, a přesto mi vysoká čísla na váze mizela, rafička se každý den o malinko posunula a já neustále shazovala kila jako medvěd zimní srst, když po kruté zimě vyleze z brlohu do teplého pozdního jara. Většina mých věcí mi teď byla volná a beztížně na mně vlály jako plachetka na osobě ze záhrobí. Aspoň něco na tom bylo fajn – už se těch snů sice nikdy nezabavím, ale, když ne jinak, už nikdy nebudu tlustá.

I proto mě pohled do zrcadla uklidňoval. Viděla jsem totiž nejen sebe, jak jsem v pořádku, ale i sebe, jak se měním, jak jsem s tím každý den smířená o trochu víc, jak se mi zamlouvá moje postava, jak je mi příjemné, jak vypadají moje ruce, nohy, trup, jak se mi mění obličej k hezčímu.

Nacpala jsem si do pusy poslední sousto a naposledy jsem se podívala sama sobě do očí.

Už zbývalo udělat jedinou věc: Dnešní zápis.

Sedla jsem si ke stolu a rozsvítila druhou lampičku. Na mém stole bylo vždycky tolik věcí; samolepek, pastelek a fixů, všechno neuspořádaně poházené na stole a rozprostřené v bezřádném chaosu všude okolo.

Moje rodiče to přivádělo k nepřičetnosti, ale já v tom chaosu nacházela klid a mír.

Z desítek psacích potřeb všude okolo jsem vybrala jednu, co se mi dnes zrovna líbila. Moje hranatá písmena se na papíře objevovala skoro sama od sebe, nepsaná mnou,

ale skrze mne. Tóny rockových písniček mi zaplňovaly myšlenky. Můj sen se sám psal na žlutohnědé stránky.

Žlutohnědé proto, že jsem jedné noci ten deník prostě vzala a každou stránku polila kávou. A někdy i vínem, všechno, co jsem mohla vzít, aby si toho moji rodiče nevšimli. Sušila jsem to pak vskutku dlouho, ale měla jsem stránky, jaké se pro tyhle ujeté sny hodily, a když jsem celý ten sen měla, přesně tak, jak se stal, slovo od slova, vrátila jsem se na začátek. Černý uhel se mi sám od sebe objevil v ruce. Podtrhla jsem dnešní název, až jsem ho téměř začmárala.

Slova jsem doplňovala obrázky a měla jsem tak pocit, že všechno je celistvé přesně tak, jak jsem je já viděla chvíli předtím ve svém snu, že je vše neporušeně kompletní, jednotné. Tyhle příběhy byly moji démoni, personifikace mé temné stránky, takové archetypální stíny formulující moje já. Moje temné já, které se tu jednoho dne prostě vzalo, vecpalo se mi do života a rozhodlo se mě úplně změnit.

Popíjela jsem horký a kouřící zelený čaj z malého černého hrnku s oranžovou mandalou a koukala jsem na slova na papíře. Přemýšlela jsem o tom snu, který se mi vryl do paměti, jako bych byla kniha příběhů. Jeden obrázek se mi zdál neúplný, scházel mu malý fragment, jakási záhadná neuzavřená část ponechaná jako krmení pro fantazii – a tak se mi to líbilo. Uvažovala jsem nad tím, jestli ho přece jen nedodělat, ale pak jsem knihu zavřela a uvěznila ji v malé a těsné dřevěné krabičce. Zastrčila jsem ji za knihy do mé malé knihovny a přesně ve chvíli, kdy zazvonil budík, jsem vzala tašku a podívala se do zrcadla.

Přišel okamžik zahalit svou podstatu do kabátu každodenní banality – maska nutná pro přežití v rituálu reality. Čas předstírat, že jsem jen normální holka a tohle je normální středa.

Takže až se tě rodiče zeptají, jak ses vyspala, jak odpovíš?

Do krásy a připravená na další báječný den.

KAPITOLA 3.

Růžové bubliny

Ead

Strach mě připravil o dech. Srdce se mi sevřelo, protože vědělo, že na tomhle záleží. Záleží a moc. Měla jsem pocit, že jsou na mně přišpendlené pohledy všech, jako by na mně snad bylo co k pozorování.

A pak to přišlo. Ta písemka přistála na stole jak raketa do pole a v malém kroužku blikla dvojka.

Dokázala jsem to. Všechno bylo okey. *Všechno bylo okey.*

Vyšla jsem z té klece jménem třída a narazila si na hlavu sluchátka. Šla jsem po schodech dolů a zase nahoru labyrintem mojí školy a modlila se, aby tenhle den brzy skončil. Procházet těmi přeplněnými chodbami se sluchátky na uších bylo téměř hypnotické. Tupé údery bubnů mě stahovaly do hlubin a já se nechávala utopit tou skladbou, která se mi opakovala v hlavě stále dokola a dokola.

...And the waves suck you in and you drown

If like You should sink down beneath...

I'll swim down.

Would You?

Is that what you want?...

Moje emoce se zase jednou vylévaly ze břehů a já je nedokázala ovládat. Po trapasu na první hodině se mi stále ještě zvedal žaludek. Stále mi to hrálo v hlavě, události se zvrhly fakt snadno, ale spravit už asi nešlo nic. Podívala

jsem se na text na své ruce načmáraný propiskou a opako-
vala jsem si ta slova: Přestaň přemýšlet. Přestaň přemýšlet.
PŘESTAŇ!

A pak jsem mohla jít domů. Zalézt k počítači a hrát hry.
Zvuk děl a raket a válčících animovaných postavíček byl
tak uklidňující. V tom jsem byla dobrá. To mi šlo. Oprav-
dový svět v tu chvíli nebyl podstatný.

A další den jsem jela odznova. Den za dnem, vzdoro-
vala jsem změnám, pohyblivým stěnám, nastupujícímu
podzimu, známám i lidem. Moje bublina rostla a rostla,
měla zdi tlustší než kdykoli předtím. Kdysi jimi totiž do-
kázali jistí lidé proniknout, přesvědčit mě, že je potřebuji,
a pak mě nechali v rozbořených troskách.

A tak mi s tímhle zářím došla trpělivost. Postavila jsem
si hradby tak pevné, tak nedobytné, že nikdo nedokázal
proniknout skrz.

³Jednou se ale stal basic všední den zajímavějším. Ne-
bydleli jsme ve zrovna tektonicky aktivní oblasti. Nikdy
jsem neslyšela, že by tu nějaké zemětřesení bylo. Teď se
ale země jistojistě zachvěla, jako by se něčemu smála.
Měla jsem pocit, že si toho nikdo nevšiml. Všichni se dál
bavili Diegovými ubohými pokusy o upoutání pozornosti,
zatímco já na vlastní oči viděla, jak se voda v mé flašce
zachvěla, i když se stolu nikdo nedotýkal.

Venku zahřmělo a liják přidal na síle. Zemětřesení
i bouře dohromady? Není to trochu too much?

Nevěděla jsem, jestli se mám smát absurdnosti těch
událostí, nebo se mám bát. Vždycky je to bouřka. Vždy-
ky. Jen se mi u toho musela hýbat i hlína pod nohama.

Blesk proletěl před prosklenou stěnou velké chodby,
kde jsme čekali na další hodinu.

Všichni výskali, když ho viděli. Všem to přišlo *cool*. Ale já se nemohla zbavit pocitu, že je něco totálně fucked up.

Voda se znovu zachvěla. Silněji než předtím.

Naproti mně seděl Mikko. Učil se, ale když viděl, kam se dívám, změnil si mou flašku taky. Zorničky se mu roztáhly, když se voda zachvěla. Tužka na stole se začala kutálet jak ruční granát po zákopech. Mikko vstal.

„Tohle není dobrý,“ zamumlal.

„Je to to, co si myslím?“ vydechla jsem téměř neslyšitelně, když venku proletěl další blesk. Blízko. Blíž, než jsem kdy blesk viděla. Teď se zachvělo všechno tak, že si toho všimli i ostatní.

O pár chvil později už nás učitelé naháněli po chodbách, stádo dětí v modrých uniformách, a mířili jsme k východu. A hádejte, kde jsme se nacházeli? Nejdál co to šlo. Samozřejmě. Snažili jsme se procpat plnými chodbami, když tu to celou budovou otřásl až do základů. Z vysokého stropu se na mě snesly kusy omítky.

Všichni křičeli a báli se. Nevěděla jsem, jestli je ta panika, kterou cítím, moje, nebo ostatních. Nechtěla jsem si dávat sluchátka, abych slyšela pokyny učitelů, ale teď jsem neodolala (jo, je to fakt pitomost, doma to nezkoušejte). Předtím jsem se učila, a tak se samo od sebe pustilo album Hanse Zimmera. Jak děsivé byly tóny klapků klavíru a otřásající se zdi. Hrom přehlušil i hudbu, ohlašuje kruté naší záhubu. Bouře byla přímo nad námi.

Další otřes všechny v chodbě odhodil na jednu stranu. Konstrukce vydávala příšerné zvuky. Hlasité rány bouře i domu mi roztřáslly kolena. Z parapetů padaly květiny a hlína se sypala po zemi. Jedna vysoká palma, co stála u francouzského okna, se zřítíla právě na mě. Velikánský terakotový květináč se rozbil na střepy. Když jsem se snažila zvednout, pořezala jsem si dlaně i nohy.

Jak nešikovná jsem? Jak moc to muselo s budovou házet, aby se převrhla i taková kytka? Jak se mohlo všechno ze vteřiny na vteřinu takhle příšerně zvrhnout?

Omítka už byla úplně všude. Obrazy na stěnách padaly dolů jako přezrálé švestky a zasahovaly jednoho člověka za druhým. Byla jsem úplně vzadu. Ta palma mě zpomalila. Zaostávala jsem za ostatními. Těžký rám obrazu mi spadl na nohu a teď už jsem nemohla běžet vůbec. Právě se mi odemkl další neznámý kousek plánku naší budovy. V očích jsem měla snad tuny omítky a přestala jsem vidět. Mrkala jsem, jak nejrychleji to šlo, snažila jsem se vybrečet malé bílé částčky, ale nic moc nepomáhalo. A když jsem se po hodně chvíli rozhlédla okolo, nikdo nikde nebyl, byla jsem ztracena sama v pekle. Nevěděla jsem, kam mám běžet dál. Prokletá stará škola. Proč zámky dřív stavěli jako bludiště?

Hnala jsem se chodbou, ale pak jsem zjistila, že je slepá. Běžela jsem na špatnou stranu. Centrální schodiště muselo být na jejím druhém konci. Zoufalství mi zamrazilo nohy. ⁴Stěny byly tak popraskané, okna rozbitá, všechno skřípělo a smutné tóny mi rozbušily srdce.

A pak do mě najednou někdo z boku narazil. Vysoký kluk, jeden z těch top modelů z vyšších ročníků. Kudrnaté vlasy vězely pod vrstvou prachu, tvář měl od krve, tekla mu po špičaté bradě, a na boku v tričku zel dlouhý šrám. Vypadal trochu jako hubený Miguel z Tekkenu. Místnost za ním byla plná popadaných knihoven a knížky ležely rozházené úplně všude.

Sám kluk objímal dvě tlusté bichle, které vzhledem rozhodně nepřipomínaly knížky, které by kdy byly půjčené. Takže šprt a jeho kouzelné encyklopedie.

Pomohl mi vstát a asi říkal promiň, ale já nic neslyšela. Tvář mu křivila bolest. Strhl mi sluchátka z uší a housle a klavír se vytratily v hluku sténající konstrukce. Vzali jsme čáru směrem ke schodišti. Značně kulhal. Jedna z knihoven ho musela zavalit.

Bouře zuřila dál, slyšela jsem déšť a hromy a padající předměty a za popraskanými skly pršely záblesky oslnivého světla.

Najednou mocný hrom udeřil nad mou hlavou. Cítila jsem, jak mnou projela elektřina. Co dělal hromosvod? Dával si pauzu na sváču?

Přímo před námi spadl velikananánský kus zdi.

*...Feel the fury closing in
re we sisters wearing thin*

Nowhere to run from all of this havoc...

Proč si broukám písničku uprostřed mého boje o holý život? Asi jsem vážně...

Ten namakanec chytil mou ruku a cukl se mnou dozadu. Těsně přede mnou se zřítila část stropní konstrukce.

To bylo o fousky malé roztomilé mačičky.

Hodili jsme tam reverse a vrátili se zpátky. Strop se hroutil dál a my byli v pasti. Bez hudby mnou cloumala panika. Vzduch byl plný prachu. Cítila jsem kouř a vůni kypré půdy rozmáčené deštěm.

„To bude dobrý,“ zašeptal hrubým tichým hlasem, když viděl, jak se tvářím. „Hlavně klid.“ Jeho hlas byl tak moc uklidňující, až mě znervózňoval. Všechno se stalo tak rychle. Kde to jsem? A co to dělám? A umřu tady? Ve škole? To jako vážně, Bože?

„Jak se jmenuješ?“ ptal se.

„Ead.“

Zasypával mě úplně random otázkami, ještě že ne kytkami, těch jsem měla dneska už fakt plné zuby. A really to pomáhalo. Všechno se najednou zdálo docela v pohodě. Zemětřesení bylo čím dál klidnější. Jmenoval se Juan. Jak rychle se dá zamilovat do knihomola, co má obličej jako model roku?

Strop se znovu zachvěl. Objala jsem ho – tenhle kluk právě vyhrál hug – marry – kiss na plné čáře. Přes všechno špatné jsem doufala, že se mi jen nezdá. Byl oproti mně o tolik větší. Pod tričkem se mu rýsovaly svaly.

Konstrukce celé téhle budovy se nakláněla a začala si sedat. Pod nohy nám přihopkaly kousky cihel. Vytáhla jsem drát sluchátek a pustila jsem ty písničky nahlas. V oku hurikánu, zemětřesení a paniky ten zvuk vytvářel místo plné klidu.

„Jestli mám umřít...“

„My neumřeme, slibuju,“ zamumlal mi do vlasů. „To bude dobrý.“

„Jestli umřu,“ nenechala jsem se odbýt a odtáhla jsem se od něj, „mám jen jedno přání.“ Koukala jsem se do očí úplně neznámého kluka. A ať si byl hezký, jak chtěl, přece nás sblížila jen ta nehoda. Jeho zavalily police a mě zpomalily padající předměty, o čem bychom si asi tak povídali? Na co to myslím?

„Co si přeješ?“ usmál se a z jeho úsměvu se mi podlamovala kolena.

Všechny alarmy v mém mozku, co dosud neblinkaly, se jasně rozzářily. Co to jen dělám?

„Nechci umřít nepolíbená,“ šeptla jsem a cítila, jak se mi do tváří hrne krev.

„To je super drama,“ zamumlal a já hned litovala, že jsem to kdy řekla nahlas. Pak se zasmál a já o krok ustoupila. Zase se mi někdo vysmíval. Umřu plná strachu, bolesti a hořkosti.

„Myslel jsem, že až umřu, udusím se pěnou ve vaně a utopím při tom povinnou četbu.“ Popošel ke mně ještě blíž, položil své velké ruce na moje tváře a políbil mě. Netušila jsem, co dělat. Nikdy jsem pusy nedostala. Stála jsem tam jako sloup a dokázala vnímat jen to, jak se jeho rty dotýkají těch mých, jak z jeho těla sálá teplo. On mě právě políbil. Mě! Tohle musí být sen.

*...Nowhere to hide from all of this
madness, madness, madness.
Madness, madness, madness...*

Měla jsem chuť podpálit celý svět, zapálit ho žárem komet, jen aby se to stalo znova. Abych si zase mohla připadat *nějaká*. Ne zrovna výjimečná. Ale *nějaká*.

Odtáhl se a jeho zelenohnědé oči mě bedlivě pozorovaly.

„Promiň, já... Já nikdy...“

„Taky jsem nikdy nikoho nelíbal. Klid! Děsně plašíš, holka.“

Bylo to tak děsně cringe, že bych radši snědla vlastní ponožku po intenzivním tréninku.

„Neměla bych? A tohle ti fakt nežeru.“

„Věř si, čemu chceš,“ usmál se jen jedním koutkem úst a pak mě znovu políbil. A znovu a znovu. Strop se pomalu řítíl dolů, celá škola kvílela a všechno se třáslo. Málem jsem spadla, ale on tam jistě stál, jediný pevný bod, tady a teď. Všechno ve mně ječelo radostí. Jeho první polibky? Tak to ani náhodou. On věděl naprosto přesně, co dělá. Musel vědět, že se mi z toho podlamují kolena a motýli zahajují invazi do mého žaludku, když mě přimáčkl k popraskané zdi, když držel mé boky, když kousal mé rty.

Juan. Jmenoval se Juan. A miloval knížky. Stály ho život. Ale nikdy se nevzdával naděje. Jiskřila v jeho očích až do úplného konce.

⁵Současně s posledním tónem houslí, s posledním tónem Hry o trůny, se zřítil strop. Strčil do mě a já spadla. Suť mi zavalila nohy od kolen dolů. Jeho to pohřbilo celého. Vyhrabala jsem se z cihel, holeně jsem měla plné hlubokých ran. Poprvé za dnešek jsem křičela.

Budova se řítila dolů. Smýklo to se mnou ke straně. Praštila jsem se hlavou o stěnu a všechno zčernalo...

Jeho tichý dech u mé hlavy mě probudil. Šťouchnul do mě a pak znova a znova, dokud jsem neotevřela oči. Nejdřív jsem si nemohla vzpomenout, proč že ležím v šedé suti, zavalená hrubými cihlami mezi betonovými horami, celá od krve. Došlo mi to hned potom, co jsem uviděla kousek od sebe velkou kupu propadlého stropu. Juan. Juan...

„Už se nemusíš bát,“ ozval se hlas za mými zády. Otočila jsem se.

Přímo za mnou stál obrovský drak. Hlavu měl vraženou v zubaté díře ve zdi. Jeho černé šupiny se leskly v tlumeném světle zuřící bouře. Ale ten liják se mi zdál být daleko. Hromobití bylo tlumené a blesky úplně neškodné. Jako bych se nacházela v oáze. V oáze klidu. V kapse jsem cítila zvonící mobil, ale hned se vypnul. Kolem krku jsem měla pověšená sluchátka. Vlasy uvolněné z účesu mi padaly do očí.

„Všechno už je v pořádku,“ řekl drak a jeho hlas zněl jako hlas Kratose. Šel z něj takový klid. Všechny moje starosti se vytratily. Moje myšlenky byly pryč! Všechno bylo pryč! Takhle žijí ostatní lidé? V tichu a klidu?

„Co se stalo?“

„Nic zvláštního,“ zašeptal ten drak a posunul svou obrovskou rohatou hlavu blíž ke mně. Položil ji do sutin

a jeho oči teď byly v úrovni těch mých. Byly jasně zelené.
„Ale už je čas jít.“

*...Is anybody out there?
Can you lead me to the light?
Is anybody out there?
Tell me it'll all be alright...*

V bouři za ním se zase zablesklo. Nebe se zlobilo. Thor bušil do své kovadliny.

Pak mi to došlo. Došlo mi, co se stalo. Ohlédla jsem se po kupě suti. „Přežije to?“

„To nevím, maličká. Jeho já nehlídám.“

„Ty mě celý život hlídáš?“

Přivřel víčka v odpověď. Nechtěla jsem mu říkat, že mu to hlídání moc nejde. Je celkem zázrak, že jsem umřela až takhle *pozdě*.

„Přestaň se tím trápit,“ natáhl ke mně jednu velikou nohu. Vylezla jsem po ní nahoru a sedla si mu na hřbet, vědoma si toho, že už nevede cesta zpět. Chytila jsem se velikých rohů a naposledy se podívala do trosek školy. Kdesi uvnitř jsem ale cítila podivný klid.

*...Is anybody out there?
Can you take this weight of mine?
Is anybody out there?
Can you lead me to the light?...*

„Můžeme?“ zeptal se obrovský onyxově černý drak.

„Můžeme,“ přikývla jsem. Roztáhnul velikánská bláznivá křídla a vyletěl z díry ve zdi. Chvilí letěl rovně, nad tmavými prázdnými ulicemi, nad nedalekým lesem a naším domem. Pak začal stoupat. Nebyl tu žádný vítr, který

by mě bil do očí. Nedokázala jsem se ohlédnout. Viděla jsem jen hluboké tmavé mraky před sebou. Připomínaly pěnu v koupeli.

Myslel jsem, že až umřu, udusím se pěnou ve vaně a utopím při tom povinnou četbu.

Musela jsem se usmát. Zнала jsem ho pár minut. Těsně před koncem. Ale i tak svoje jméno vyryl skrz všechny vrstvy mé bubliny. Nevím proč. Měl strašlivě hluboké oči.

To byl den, kdy jsem umřela. Smutný příběh se šťastným koncem. Protože kdo řekl, že šťastný konec nemůže být katastrofa?

*...I will carry you, I will carry you
Is anybody out there?...*

KAPITOLA 4.

Hořící chlapec

Nathaniel

Moje mamka byla ta nejúžasnější osoba na světě. A můj táta taky. Když jsem byl malej, věřil jsem prostě jen v to, že jsou normální lidi bydlící v ne úplně normálním domě, ale nijak jsem neřešil, odkud se vzali, kdo jsou a jestli byli vždycky těmi, za které je mám.

Mamka se pyšnila vlasama černýma jako Sněhurka a očima jako brány do pekel. Na tváři nosila dlouhou jizvu, ale vlastně ani to mi nikdy nepřišlo divný. Ta jizva k ní seděla. Nedokázal jsem si představit, jak by na ní vypadala růžová nebo jak se chovala, když byla teenager.

Stejný záhadnej závoj za sebou táhl i můj tatka. Víím, že měl záda plný dlouhých zubatých jizev, ale málokdy jsem je zahlédl. Víím, že oba prožili ten stejný příběh, ale nikdy jsem nevěděl jakej.

Žili jsme si v našem malém domečku s obrovskou zahradou, která vypadala, jako by příroda převzala velení. Mamka sbírala, sušila a zavařovala snad všechny rostliny, ať už k jídlu, na ozdobu, anebo třeba na výrobu voňavek.

Můj táta bojoval s mečem, s dýkama... vlastně se vším, čím se dalo praštit. Vyprávěl úžasný příběhy, který vám vykouzlily ty nejpohádkovější sny, že jsem se nikdy nemusel potit hrůzou při nočních můrách.

A tak jsme byli šťastný. Čím jsem byl starší, tím víc jsem viděl, jak odlišní jsou můj rodiče od těch ostatních. Jak zvláště jsem byl vychovanej. Ale měl jsem tátův dar umět zapadnout do společnosti, ať jsem byl jakékoli.

Byl jsem jen sportovec s korunkou nazrzlejších vlasů, jen kluk jako každý jinej, nic víc, nic míň. Trápily mě úplně obyčejný věci. Škola, holky, taky to, že táta pořád nadával, jak mi to nejde s mečem. Šermoval jsem už odmalička, ale nikdy jsem se mu nevyrovnal. Trápilo mě taky to, že moje mamka byla tak trochu čarodějnice a měli jsme jednu špajsku jen na její vývary a skleničky a takovýchle věcí.

Často jsme jezdili po kdejakých trzích. Už jsem s nimi tak často nebyval. Bylo divný se v šestnácti oblíknout do lněný košile, středověkejších škrpálů a prodávat lidem pečivo, který nikdo jinej kromě nás neuměl upéct. Bylo to rodinný tajemství. A rostlo na naší zahrádce.

“A vy, co to teď čtete, jen čekáte, až se něco stane. Vy víte, že se něco stane. O tom knihy jsou. O těch příbězích, co už se kontrole vymkly. Ale já to nečekal. Pro mě to bylo jen úplně normální páteční odpoledne.

Mamka si hrála s těstem a usmívala se jako vždycky, když dělala něco, co zavánělo starýma časama. Lidé okolo našeho stánku ji zvědavě pozorovali, jak za těsto tahá a pak ho zase slepuje, jak kuličku pohazuje vzduchem a zase chytá.

Podal jsem jí koření, který bylo tou onou tajnou přísadou. Zpracovávala ho do těsta a dál si s ním pohazovala. Můj tatka mezitím vedle točil domácí malinovou a levandulovou šťávu a jiný pití. Taky si s tím hrál. On vždycky dělal samý kraviny.

Je ale pravda, že nikdo na světě nedokázal upéct to co oni. Nikdo na světě nedělal lepší limonády. A snad nikdo na světě se neuměl usmívat jako moji rodiče.

A pak k našemu stánku zamířila holka, která se mi líbila. Chtěl jsem se schovat, ale bylo pozdě. Všimla si mě. Stál jsem tam v divný košili a kožené kalhotách, patlal

těsto, po tvářích jsem měl rozmatlanou mouku a prostě jsem vypadal jako hňup.

Táta hned viděl, jak jsem zrudnul, a vesele na mě mrknul. Chtěl jsem umřít hanbou. Netušil jsem, že mě bohové vyslyší.

Za Madeline se objevila postava v černým. Všiml jsem si jí jen proto, že hned jak se objevila za Madelininým podobaným obličejem, zazněla rána. Kulka proletěla kolem Madeline a mojí mamky a roztrhla plachtu za mejma záda. Hned nato se ozval další výstřel, a než se stihl celej trh středověkejch tradic přikrčit, moji mámu to zasáhlo do klíční kosti.

Odkudsi se přiřítíl šíp a protáhl se skrz tátův krk. Hnědodrzává hlava prokvetlá stříbrem se pomalu řítíla dolů. Jeho bezvládný tělo s sebou přitom strhlo několik nádob se šťávama, který se roztrhly o zem a celýho ho polily.

Nedokázal jsem se pohnout. Bylo to jako sen. Doufal jsem, že se probudím. Ale nic se nedělo. Došlo mi, že můj táta je mrtvej. Jeho oči pohasly a prázdně na mě koukaly. Krev se mu řinula dírou v krku a zbarvila bělostnej dřík.

„Leo!“ křičela máma, než její hlas přerušilo ticho. Z oka jí trčel dlouhej, onyxově černej osten. V tu samou chvíli jako by světlo okolo zmizelo. Jako by stíny okolo ztmavly. Její krev byla purpurová, ale vůbec mi to nepřišlo zvláštní. Ječel jsem v tý tmě snad hlasitěji než všichni okolo.

Začalo hořet. Plameny stravovaly všechno a všechny. Lidi utíkali. Temný postavy už byly dávno pryč. Můj mozek odmítal připustit, že jsou mrtvý. Ještě před chvílí tu stáli a smáli se. Ještě před chvílí si ze mě oba utahovali a prodávali wertský koláčky a zvláštní nápoje z menu Vzpomínky na Wertské Koruny.

A teď byli pryč. Poslední, co dělali, bylo to, co milovali. Tačkova poslední slova byly *Pořouchlé malinové bochánky! Kam padáte?*

Slzy se mi valily po tvářích. Všechno se zdálo tak daleko. Jako by se ke mně zvuky okolního světa musely procpat přes plástev plnou medu. I když se plachta zezadu rozervala a tetička Mai mě popadla za ramena a odtáhla.

Křičel jsem a chtěl se tam vrátit, ale ona mi to nedovolila. I její oči plakaly, ale její vůle byla neúprosná.

Vyhnuli jsme se davům, který běžely k východu z ohrazeného tržiště. Nechápal jsem jak, ale nějak se před náma ten kovovej plot roztavil a my vyběhli ven. Nemohl jsem dechat. I když jsem byl dobrej běžec, úzkost mi stáhla hrudník jako korzet. Chtěl jsem ječet, ale teta mi to zatrhlá. Abych na sebe neupozorňoval. Vždycky tak přísně dodržovala jakési její kodex.

Najednou mi došlo, že ona ví, kdo jsou ty lidi. Ví, že musíme utýct. Ví kam. A před kým. A proč. A koho znala teta Maite, znali i naši. Tohle nebyli náhodný teroristi. Oni šli přímo a konkrétně po nich.

Hnali jsme se k autu zaparkovanému na parkovišti. Všude se strkali lidi, ale my parkovali hned na kraji kvůli nošení surovin do stánku. Vždycky jsem věděl, že Mai je trochu švihlá, ale způsob, jakým jsme se řítily pryč, byl šílenější než mý nejdivočejší sny o závodních autech. Vozík za náma poskakoval jako zdrogovanej klokan a všechno jídlo a pití z něj už dávno vypadalo.

„Ty je znáš. Kdo je to?“ přiměl jsem se konečně říct.

„Jsou to Stíny,“ zamumlala a ještě přidala. Z klidný silnice se vynořila na dvouproudovku směrem k San Michele. Auta zběsile brzdily a troubily, ale ona začala troubit taky a ještě přidala. A ještě a ještě, až z toho auta vymáčkla úplně všechno, co šlo.

„Stíny? Co to...“

„Nájemní vrazi. Vytvořila je Jelena Krvavá naděje. Má malá Jel,“ povzdechla si a pak spustila dál: „Po její smrti

byli uvěznění do magických kobek mezi horami Železných plotů. Někdo je musel osvobodit. Někdo moc mocný, Nathanieli. Někdo sakra mocný.“

Smykem předjela žlutý auto a hnala se dál.

„Jak to myslíš, mocnej?“ zeptal jsem se.

„Takhle,“ zvedla jednu ruku z volantu a v dlani se jí objevil plamínek. Tančil jí mezi prstama a ona si s ním hrála, jako by vůbec nepálil. Spadla mi čelist. Dneska mi umřeli rodiče a zjistil jsem, že moje teta umí čarovat. Honí nás banda magickejš stínovejch příšer, jejichž stvořitelce teta říká *má malá Jel*. Něco s mou hlavou je moc moc špatně, protože tenhle sen se vymyká kontrole.

„Není to sen.“

„Cože?“

Prudce strhla volant na stranu a kličkovala mezi kamionama a osobákama. Všichni troubili jako šílený a ona měla ještě dost času zvednout prostředníček.

„Není to sen, Nate.“

„Ty mi čteš myšlenky?“ vyjekl jsem a hlas mi vystoupal vysoko.

„Neumím číst myšlenky, ale tvé já uvnitř teď tak strašně...“ v rychlosti asi sto šedesáti pěti kilometrů v hodině se vyhnula velký díře v silnici – možná by bylo lepší, kdyby jí projela přímo, „křičí, že ho slyším i já. Jel by tě měla ráda.“

„Ta Jel, co se nás snaží zabít?“

„Ona je mrtvá, Naty, a uklidni se, prosím. Všechno bude v pořádku.“

„Klidnej? Já mám bejt klidnej? Vždyť to, ať je to cokoli, právě zabilo mámu i tátu a...“ Došlo mi, že Madeline tam někde zůstala. Možná živá, možná ne. Na hořícím trhu poblíž mejch mrtvejch rodičů.

„Madeline si poradí. Znáám ji. To děvče má víc odvahy než ty a tví přátelé dohromady.“

„Teto, přestaň, prosím.“

„Tak tolik nekřič. Uklidni se. Jsou pryč. Jsi dost starý. Máš štěstí, že to vydrželo takhle dlouho.“

„Co vydrželo takhle dlouho-ooo?“ Už jsem si myslel, že nebudu muset řešit ničí smrt, protože jsme právě málem trefili kamión s limonádou. Naštěstí strhla volant a my ho těsně minuli.

„Jsme prokletí. Všichni jsme prokletí. Dříve či později všichni musíme umřít. Woldové. Gowliové. I ostatní. Čekala jsem, že po nás bude dřív, než ti bude devět. Ale tobě je šestnáct. Takže jsi schopný přežít.“

„Co se to děje, teto?“ povzdechl jsem si, protože jsem vůbec nerozuměl tomu, co říká. Moje mysl zpomalovala, panika mě přecházela a upadal jsem v melancholii, která mi nebyla vlastní. Jako by můj mozek místo přijetí nebo vzdoru zvolil vypnutí.

„Tvému tátovi bylo devatenáct, když jsem ho našla ve vraku auta úplně namol. Byl to... děsný a absolutně neschopný vůl,“ ušklíbla se, beztak se chtěla napomenout jejím typickým: *Slovník!* „A i tak přežil,“ podívala se na mě a já viděl záblesky v jejích očích. Tak ona věděla, že zemřou. Všichni zemřou. Došlo mi, že tetička Maite se nebojí smrti. Je bojovnicí až do konce. „Teď je čas na tvůj příběh, Nate. Budeš úžasný hlavní hrdina.“

Její úsměv nějakým způsobem dokázal zahnat většinu mého bezedného strachu a paniky. Najednou mi to všechno připadalo jako obrovská hora, kterou budu muset zdolat, a já se do ní chtěl pustit s chutí.

„Na,“ vtiskla mi do ruky malou flashku ve tvaru auta. Poznával jsem ji. Táťka podobný autáky sbíral. Byl to černej brouk.

„Kéž bych stihla napsat knihu o tom, jak to skutečně bylo,“ povzdychla si a úplně klidná jela stopadesátkou s rachtajícím

vozíkem směrem k našemu domu. „Ale je jen tenhle soubor vzpomínek a pár fotek, které by tě fascinovaly, to vím.“

„Co je to za fotky, tetičko?“

„Moje vzpomínky. Dřív, než se moje schopnost znovu rozbila a já zůstala dobrá akorát tak jako zapalovač, jsem převedla elektrické impulzy z mozku sem,“ ukázala na flashku v mejch rukou. „Neptej se mě jak,“ usmála se znovu a upravila si copy na ramenou.

„Co teď budu dělat, teto?“

„Budeš panikařit, pak zmatkovat, pak budeš naštvaný, bezmocný a pak nejspíš znovu vyžděšený. Ale neboj, to přejde. Vlastně nikdy nebudeš vědět, co dělat, ale příběh sám tě bude posouvat dál. Nakonec si to zamiluješ, uvidíš.“

Přejeli jsme velkej most do města a profrčeli jsme okrajem až ke čtvrti, který táta říkával ‚pravé americké předměstí‘. Netuším, co je to americký předměstí, ale asi vypadalo jako naše městská část. Teta zničehonic zpomalila a zastavila. Pás se mi bolestivě zakousl do těla.

„Huh, zvláštní, čekala jsem, že po nás půjde policie,“ zavrtěla hlavou a vystoupila. Zavedla mě domů, do tátovo pracovny, která byla obložená knížkami až po strop.

„Nathanieli Liame Wolde, vítej na začátku svého příběhu. Máš to ale smutné přivítání. Ale ber to tak, ani nikdo z nás ostatních pozvánku nedostal.“

Asi jsem na ni zíral dost nechápavě. Vzala mý tváře do dlaní a koukala nahoru na mě. „Všechno bude dobré, na to nezapomínej.“ Zezdola se ozvala hlasitá rána.

„Asi jsme je neměli vodit domů,“ nadhodil jsem.

⁷„Jsi přesně tam, kde máš být,“ usmála se smutně. Políbila mě na tvář a pak se zapřela do jedné z mahagonovejch knihoven.

„Protože domov jsou příběhy,“ sundala si z krku klíč, kterej nosili i naši a nikdy – za žádných okolností – ho nesundávali.

„Teto Mai?“

„Nate.“

Další rána prorazila jedny dveře dole a zároveň s tím popraskala všechna okna.

„Utíkej,“ odstoupila ode mě a celá vzplála. Vlasy se jí spálily, oblečení shořelo a tetu Maite zakryly plameny. Odkudsi se ozval hrom, ale zvenku to nebylo. Kolem ní začaly lítat blesky. Tiskl jsem v pěsti ten klíč a flashku a hodil si na záda batoh, kterej jsem měl schovanej za dveřma, abych hned po trhu mohl zdrhnout za kámošema v kloudným oblečení. Jak jsem překročil práh tajných dveří v knihovně, zavřela se za mnou. Šel jsem tou chodbou, která naprosto popírala tvar našeho domu zvenku, dokud se neproměnila ve skluzavku. A já po ní sjel hluboko do tmy.

A tak shořelo všechno, co jsem znal, a jediný, co mi zbylo, byly vzpomínky na flashce tetičky Maite a zašlej klíč.

Všechno z prachu vzešlo a v prach se obrátí.

KAPITOLA 5.

Den Annemariiných slz

17. 7. Léta Páně 1799

Mall

Probudily mne teplé paprsky slunce letního. Protáhnuvše se mými světlými vlasy, rozzářily je jako svatozář. Snad jako bych byl svatý. Vlezly malíčným okénkem do stísněné místnosti, kam sem se sotva vešel já a postel. Pak sem si uvědomil, co je dnes za den. Den oběti Annemarie. Večer minulého dne, před mnohými léty, ji piráti zabili. Podřízli jí hrdlo krutě.

Připadalo mi to děsivé vzhledem k mírumilovnosti tohoto místa. Piráti sem nezavítali již celé desítky let.

Vyběhl sem ven, neváhaje. Dřevěná stavení po krajích se nakláněla nad blátivou cestu, poskytující stín největším opilcům válejícím se ve strouhách na odpadky. Městem se nesl vítr vod moře. Proháněl zasmrádlej vzduch a roznášel kouř z komínů. Naše malé městečko bylo sice trochu špinavý, ale mělo svou krásu, ne že ne.

Bylo chladný ráno. Ani rybáři ještě neotevřeli své stánky s čerstvými rybama. Obchodníci neobraceli cedule ve výlohách. Ulice byly tichý a opuštěný. Vzduch stále voněl slanou noční svěžestí, avšak brzy prát počne slunce a dlažební kostky doběla rozpálí.

Běžel sem rychle, protože sem to nechtěl propásnout. Bylo to něco, co sem si nesměl dovoliti promeškat.

Až sem nakonec doběh na pláž. Kousek od posledního zapadlého mola. Přesně v místě tom, kde pověstná Annemarie stávala.

A tam se v písku válelo pár malých krvavých kamínků. Rudých jako rubíny. Neobjevovaly se tu vždycky. Jen jednou za několik let. Minule, když se tu objevily, tudy zrovna projížděl nějaký šlechtic. Sebral všechno a nikomu nic nenechal. Pak o něm už nikdy nikdo neslyšel. Slehla se po něm zem.

Ale teď se mi šance naskytla. Nebyl tu žádný Peter a jeho banda vypatlanejch kazisvětů. Nebyl tu nikdo, krom mne. A těmihle malými kamínky, temně lesknoucími se ve vycházejícím slunci, sem moh změnit celý svůj život. Moh sem přestat žít takhle. I moji rodiče. Přestati žít potupně. V chudobě.

Sebral sem prvních pár kamínků, jež byly teplý jako krev. Stále sem se podíval nad svým štěstím. Vsadil bych se, že Peter tu bude co nevidět, a já musil zmizet, nežli se tak stane. Protože jinak bych o svůj poklad přišel.

Pak najednou sem zaslech kroky. Rozhodně to nebyl nikdo nenápadnej. Když sem vzhlídl, zjistil sem, že to není nikdo zdejší. Neměl vysoký boty, ani nějaký klapavý jako páni, ale zcela jasně neuměl chodit potichu. Byl to někdo, kdo se nemusil schovávat. Utíkat temnýma uličkama jako já. Ten člověk byl někdo jako Peter. Pod krempou širokou klobouku svého černého schovával mladej obličej. Mohl být o rok dva starší nežli já. Ne víc. V tom obličejí zračila se starost.

⁸ „Kdo... kdo si?“ vykřikl sem.

„Já?“ *Ano, kdo jinej?* „Já jsem Sam.“

„Dobře...“ Sem nevěděl úplně, co bych mu na to pověděl. „A co tu děláš? Nikdy sem tě tu neviděl.“

Vytáh ruku z kapsy a stáh si krempu ještě níže.

„Jen procházím okolo,“ zamumlal.

„Takže tu nejsi, protože...?“ Sevřel sem malý kamínky v pěsti, až to zabolelo.

„Ty jsi je... ty neznáš jejich prokletí?“ vyhrkl.

„O čem to zas mluvíš?“ Nelíbil se mi. Zničehonic se tady objevil a poučoval mne o pokladu, kterej sem našel já. Určitě mi ho chtěl vzít. Vypadal jako toulavej sedláckej synek, ale jeho hladce oholená tvář mi přišla příliš dokonalá, než aby vyrůstal ve městě, jako bylo tohle.

„O slzách mučednice Annemarie. Jsou prokleté. To nevíš?“ Seběhl kopeček, na němž stál, dolů na pláž. Já už neměl kam couvnouti. Moře mi dejchalo na záda.

Vítr se prohnal tichem mezi náma. Zkoumal mne pohledem, stejným, jakej sem vídal u krejčích, když si někdo nechával šít šaty na míru. V těchhle chudejch končinách nestávalo se to moc často. Ale již vím, jak se ti lidi cejtili. To radši budu nositi své nepadnoucí hadry.

„Ne,“ vykoktal sem po chvíli dlouhý. „O žádném prokletí... Žádného není. Chceš mne okrásti!“

„To je sprostá lež,“ pravil odměřeně. Jeho pronikavý zelený oči mne děsily. Jako by zřel všechno. Jako by věděl všechno.

„Ty to vážně nevíš,“ usoudil nakonec.

„Tak povíš mi, co nevím?“ Ruku s kamínky schoval sem si za záda. Co po mně chtěl? Proč tu byl? Toužil sem utéci. Brzy se tu objeví Peter. A tenhle také nevypadal zrovinka neškodně.

„Jsou prokleté.“

„No, děkuju pěkně, tož už to vím.“

„Toho, kdož je sebere první, unesou piráti. Jako náhradu.“

„To jest nesmysl,“ zamračil sem se. Avšak nedalo mi to: „Náhradu za co? Za černý duše? Jako spásu za vraždu? A jak to vůbec víš?“

„Jakožto náhradu své kapitánky. Vaše mučednice nebyla zdaleka nevinná. A navíc, neslyšel jsi o baronu

Ferteringovi? Ten, jenž našel malý rudý zázrak na pláži? Opravdu na tom zbohatl.“

„Vážně...?“

„Tak ten jest nezvěstný. Deset dní po jeho velikém objevu ho přepadli. A věř, že tenhle chlapík měl pořádné četnictvo.“

„A co mi tím chceš praviti? Že sem se právě odsoudil k smrti?“

„Víceméně,“ pokýval hlavou. „Na to taky nejspíše čekají ti v křoví. Asi nebudete dobrými přáteli, hm?“

Peter. Ten... Ušil na mne habaděru. Nechal mne, ať je seberu jako první. Odsoudil mne k smrti. Unesou mne piráti. Jen kvůli jeho nesmyslný nenávisti.

„Jak ti mám věřiti?“

„Věř si, čemu chceš. Ale já pravím pravdu...“ V jeho barevných očích se zablýsklo. Nesly v sobě odlesky oceánu, pobřežní zelenomodrý, tak jasný, až sem měl pocit, že samy září.

„A to teď mám jít prostě jen domů, sbalit si kufry a čekati na ně?“

„Domů bych je nevodil, neboť nechceš mít za návštěvu piráty.“

„Tak co tedy?“

„Zkus umřít do té doby, než pro tebe přijdou. Anebo ne. Zkus si to ještě užít, dokud můžeš.“ S tím se otočil na podpatku a štrádoval si to po pláži dál. Podíval sem se na krvavý slzu ve své dlani. V hrudi se mi rozprostřel neuvěřitelný strach. Peter se pomalu se svou bandou z křoví plížil ven. Nakonec mi to nedalo a doběhl sem toho neznámého chlapce.

„Jak víš o tom, že byl unesen? Já o tom baronovi už nikdy více neslyšel.“

„U nás se o tom hodně debatovalo. Unesli ho nedaleko.“

„Aha. Tudíž myslíš... myslíš, že je teď po mně?“

„Nemyslím si nic. Slyšel jsem jen o jediném případě, kdy někdo sebral slzy mučednice Annemarie. Pokud se to stalo jednou, nemusí to tak být vždy.“

„Co se stane jednou, nemusí se stát už nikdy. Ale co se stane podvakrát, dozajista se stane i potřetí.“

„Jsi druhý. Máš moc rozhodnout o tom, zda jsou doopravdy prokleté, jak se říká.“

„Nuže, to je tedy skvělé.“

Sam si povzdychl. „Mám hlad. Není tu někde něco k snědku?“

„Jistěže jest.“

„A máš nějaký dobrý tip, Prokletý?“

„Skvělé místo za přátelskou slevu.“

„Miluju přátelské slevy. Tedy jen jestli nebudu muset tančit.“

„To teda opravdu nebudeš muset.“

Choval se mile. Někdy až moc. Možná sem byl jen paranoidní. Možná nebyl sem prostě jen přivyklej na to, že by se ke mně kdy někdo choval přátelsky. Možná že to jinde bylo zvykem. Ale přišel mi až příliš otevřeně. Nebezpečně. A nejen svou vysokou elegantní postavou důležitýho pána, jakou upoutával snad víc pozornosti než bláznivá Rose. Slova sekaj hloubějc než meče.

Nebyl zlej. Ani slůvkem nezanadával mi, ani si nepostěžoval. A tímto lišil se. Jako by se snažil býti milý až příliš. I ta jeho mluva! Jak mizerně snažil se napodobit mluvu místní! Naši odpadlickou hantýrku opilých námořníků, co toulají se přístavy v nejzapadlejším městečku Gernste. Kdo jen ten předivný chalan mohl býti?

Došli sme do cukrárny starýho pana Greetena. Vlastně spíše pekařství to bylo, avšak jako jediný široko daleko pek dorty i sladký pečivo. A jako jeden z mála lidí mne měl rád. Jeho syn zemřel při nějaký nehodě a nikdy sem o tom nesly-

šel víc. Místy mi přišlo, že sem jakási jeho falešná náhražka. Pomáhal sem mu a dostával za to slušnej balík peněz. Avšak ne dost slušnej, abychom mohli dovolit si žít lépe než nyní.

Posadil sem Sama za stůl v zastrčeným rohu krámků a šel sem se podívat do kuchyně. Byli sme tu úplně sami, jen z kuchyně hlasy se ozývaly. Čerstvý pečivo vonělo tak lahodně, až žaludek mi bolestně zakručel. Tak dlouho už sem se pořádně nenajedl!

Hned sem dostal ještě teplou housku a slib, že mne brzy obslouží. Vrátil sem se ke stolu a polekal se, když sem tam Sama nenalezl. Světlo pronikalo skrz malá čtvercová okénka a rozjasňovalo tmavou dřevostavbu. Vytvářelo atmosféru teplýho domova, přesně takovýho, jakej sem neměl.

Poplašen rozhlédl sem se. Nikde nebyl. Neseděl tam, kde sem ho zanechal. Ani v místnosti nebyl nikde k nalezení.

„Same?“ otázal sem se a pojednou cítil se nesmírně osaměle. S vědomím, že každým okamžikem skončítí můž život můj.

„Co jsi tak vyděšený, Prokletý?“ ozvalo se zpoza pultu.

„Běž odtamtud!“

„Pročpak?“

„Tam nesmíš,“ otevřel sem dřevěnou přepážku, která vedla za pokladnu, a táh sem ho ven, protože on sám se k odchodu nijak zvlášť neměl.

„Proč?“

„Tam vstoupiti smějí toliko prodávající. Copak to nevíš?“

„Hmm,“ zabručel pouze a uráčil se pozorovat lahodný zákusky z druhý strany vitríny.

I sklonil sem se k nim rovněž. Leskly se tam polevy z želatiny či čokolády. Ozdobený byly jedlým květinama a vrstvama marmelády všech druhů. Těsta zdála se býti měkká, lahodná a nadýchaná jako čerstvá jarní tráva. Ne že bych věděl, jak chutná jarní tráva.

„Jednou chtěl bych je okusiti,“ povzdech sem si.

„Nikdy jsi žádného z nich neokusil?“

„Ale ano, jednou tenhle,“ ukázal sem na malej malinovej požitek, „a taky tenhle. A jednou nějaká nafrněná ženská ponechala po sobě víc než dvě sousta... Ale zajímalo by mne, jak chutná čokoláda.“

„Vážně jsi nikdy nejedl čokoládu, Prokletý?“

„Ne. A neříkej mi pořád Prokletý.“

„Proč?“

„Co já vím. Je to divný.“

„Tak jak ti mám říkat? Ještě ses mi nepředstavil.“

Teprv nyní mi došlo, že sem mu vlastně nikdy své jméno neosvětlil. Zatímco já to jeho znal skoro stejně dlouho jako jeho samotnýho.

„Nuže, pánové.“ Veselej hlas pana Greetena se rozlehl prodejnou opuštěnou a přerušil rozhovor náš. Samovy pronikavý oči stočily se ke starýmu muži a vesele se smály na oplátku. Opravdu byl podivnej. „Čas jednou pořádně posnítati, nemyslíte?“

„No to bych řekl.“ Sam, posadiv se za stůl, bez námitek přijal teplou čokoládu. Stále ještě kouřilo se z ní, když sundal karamelovou sušenku z vrchu.

„Ale pane Greetene, víte, že já...“

„Jen pij, malé vyžle. Na oslavu Annemarie. Pro dnešek na můj účet.“

„Děkuju uctivě, pane, ale...“

„Ale ještě by to chtělo něco zakousnout, ano, vsutku ano, hnedle to přinesu.“

„Ne, já...“ Jenomže on už zašel do pekárny provoněný a nechal mne s námitkami mými seděti u stolu.

„Páni, to je tedy lahoda! A pak že jsi nikdy nepozřel nic dobrého! Vždyť je to horké kakao!“ Sam s chutí počal hltati.

„Mínil sem pravou čokoládu.“ Opatrně sundal sem karamelovou sušenku z vrchu. Pan Greeten mi vždycky schovával nenápadně něco k snědku, co mi na účet nezapsal. A když starý housky nebo chleba zbyly, zabalil mi je do utěrky, abych co k večeři měl. Ale tuhle lahůdku pojedl sem jen jednou. Ke svejm minulejm narozeninám. Bylo to příliš drahý, než abych si to mohl dovoliti.

„Máš slzy slavné mučednice Annemarie. Teď už můžeš.“

„Říkal jsi, že mne uchvátí piráti, zatáhnou mne na jejich loď špinavou a já zhynu někde ve vlnách krutejch moří.“

„Nu, dost možná to tak vskutku bude. Avšak do té doby by sis měl užívat života. Pak už budeš jen nadosmrti drhnout špinavou podlahu mořskou vodou.“

„Sem velmi vděčnej za povzbuzení.“

„Nemáš zač, Prokletý.“

Útrobami mi tiše stékala starost. Vskutku – unesou mne piráti? Nemoh sem si ani v duchu připustiti, že by tomu všemu byl konec. Že bych moh býti ještě méně, než sem doposud byl. Že už bych ani ty starý housky neměl. Jen ještě chléb starší a sušší.

„Tady to je, hoši, rovnou z pece, ještě teplé.“

Podíval sem se na sladké housky. Tohle zřejmě bude nejvíce sladkostí, co kdy sem v životě okusil. Vpravdě podivnej den.

„Sem vám nesmírně vděčen, pane, ale to přece nemohu...“

„Jen jez, hochu,“ smutně se usmál a já věděl, že se musilo něco semlíti. Na jeho věčně přátelský tváři byla znát únava a smutek mu vrásky do čela vyrejval. Vrásky od smíchu – ty sem zhola žádný nenašel.

„Co se stalo?“ otázal sem se, ač sem dobře věděl, že tenhle starej muž svý břemena nosí si v srdci sám.

„Nechci tížit tvou mladou duši, synku. Svět bývá temný a já netoužím zkaliti ti víru či naději.“ *Jako bych ještě*

ňákou měl. Pak se mu tvář projasnila náhle. A já si nebyl jist, zda byl najednou opravdu šťastnej, nebo jen nosil masku dokonalou. „Hned přinesu pagáče. Dnes se opravdu náramně povedly. Jen ať se alespoň ty potěšíš. A vy samozřejmě také, mladíku,“ kývl na Sama a opět odešel.

„Co by se mělo stát? Lidi bývají občas prostě smutní, víš, Prokletý?“

„Pan Greeten ne. Něco se musilo ošklivě pokaziti.“

„Očividně nechce, aby to byla tvoje starost. Tak to nech plavat.“ Kous do buchty a oči se mu přivíraly jak kočce, když ji škrábeš pod bradou. Hltal sousta tak, jak bych já nikdy nemoh. Bylo to zkrátka moc dobrý, než abych to zhltl najednou. „Tohle mi chybělo,“ zašeptal tiše a upil hodnej lok z čokolády.

„Chybělo?“ podivil sem se.

Nic neřek, jen pohled sklopil dolů, ke stolu z dřeva tmavýho, a dál se ládoval. Nechal sem to bejt. Ne každěj má tu smůlu, že nemá co do pusy. Ne každěj kouká na buchtu a čokoládu jak na poklad.

Najednou mi po hřbetě mráz přeběh. Otočil sem se. Jen nějakěj vůz koněm taženej projel. Pár lidí nuzně oblečených prošlo. Žádní piráti se neblížili. Asi se mi to jen zdálo. Nepříjemnej pocit mi ale zůstal po boku, jak toulavej pes se kterým jste se kdysi podělili vo svou chudou večeři.

Otočil sem se k jídáši a horký čokoládě čelem. Byl nakousnutej! Zamračil sem se na Sama. Copak neměl svýho dost?

„Hej!“ namítl sem a ukázal na velikej kousanec v jídáši a sušence.

Zasmál se. Pak se ale zarazil. „Počkej, co je?“

„Proč mi to jíš?“ nechápal sem.

„Ani jsem se toho nedotknul.“ Pokrčil rameny a napil se z hrnečku malovanýho.

Pustil sem to z hlavy.

Pan Greeten nám na stůl nanosil ještě pagáčů spoustu. Pár sušenek, co chutnaly jak podzimní den, a další dva jidáše ve skořicovém cukru obalený. Nikdy v životě sem se tak nepřejed. Kéž bych moh jíti dom, dát něco našim a všem mejm hladovejm sourozencům? Připadal sem si tak lakomej. Ale copak sem s tím něco zmoh?

Pan Greeten odmítal slyšet cokoli o tom, že bych to nesněd, a vzhledem k Samově chuti k jídlu sem nedokázal odolati. Má-li to bejt můj poslední den, chci si ho užít.

A tak sem v tom malým krámku málem zapomněl na úzkost, jež mi útroby svírala. I na bludnej strach, kterej se na mne jako přílivová vlna valil.

Něčím sem to ale přece musil splatiti. „Hele, Same?“

Odvrátil pozornost od ještě stále teplýho pagáče a podíval se na mne těma zářivejma očima. Jen božové věděj, jestli si někdy zvyknu, jak mu na tý pleti snědý svítěj jako mělčiny u útesů.

„Ano, Prokletý?“

„To prokletí se z člověka na člověka nepřenáší, že ne? Když sem je sebral první, ten, komu dám je...“

„Už nebude prokletý. Ale přece nám tohle všechno dal, ne? Kdyby nám to nechtěl dát, nedal by nám to.“

„To je sice hezký, ale nějak zaplatiti musíme.“

„To teda nemusíme. Klídek, kámo. Dárek je dárek. A ten, kdo ti ho daruje, přece nemůže požadovati nic na oplátku. Proto je to dárek.“

„Nechápeš to.“

„Ale ne, chápu to moc dobře. Dar je dar. Kdyby na to neměl, nedal by ti to. Kdyby nebyl dobrý přítel, nedal by ti to. Kdyby mu šlo o peníze, nedal by ti to. Tenhle muž neprahne po penězích. A ani nešílí smutkem. Jen chce někoho, kdo ho bude mít rád. Věř mi, to já poznám.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Den, kdy jsme zešíleli.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.